

mona kasten

cítiť znova

*Myslela si, že nie je jej typ.
Srdce to však vidí inak.*

17+

YOUNO

mona kasten cítiť znova

Preložila Martina Šturcelová

YOLi

Mona Kasten

CÍTIŤ ZNOVA

Mona Kasten
FEEL AGAIN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © 2021 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2021 by Kateřina Stárková
Photo © Shutterstock
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7992-6

*Všetkým, ktorí sú trochu nalomení.
Všetkým, ktorí vidia v každom dni novú šancu.
Všetkým, ktorí nie sú to, čo sa o nich hovorí.*

piesne ku knihe

- Lovesick* – Banks
Fuck With Myself – Banks
Better – Banks
Neptune – Sleeping At Last
Sweeter Bitter – 1ST VOWS
There Are Things That You And I Can Never Be – Gersey
10 d E A T h b R E a s T – Bon Iver
The Fear – Ben Howard
A Lack Of Color – Death Cab For Cutie
With Me – Sum 41
The Hurt Is Gone – Yellowcard
Believe – Yellowcard
Not Good For Me – Hayden Calnin
Ultra-Beast – Hayden Calnin
The Funeral – Band of Horses
Idfc – Blackbear
Worthless – Bullet For My Valentine
Never Be Like You – Flume feat. Kai
Body Say – Demi Lovato
Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

1. kapitola

Čo tu vlastne robím, došľaka?

Dnes večer som si túto otázku nepoložila prvý raz. Zažívala som to často. Všade naokolo bola kopa ľudí, no pripadala som si osamelá. Dobre som ten pocit poznala. V podstate to bol môj trvalý stav. Lenže tu, v tomto klube s čerstvo zamilovanými párikmi, ktoré zo seba ani na sekundu nespustili oči, to bolo doslova neznesiteľné.

Musela som sa veľmi ovládať, aby som sa nepovracala.

Celej veci pritom vôbec nepomáhalo, že som s dvoma chalanmi našej prehľadnej bandy pred časom niečo mala a v oboch prípadoch sa to pre mňa skončilo ponižujúco. Ethan ma bez mihnutia oka vyšachoval a vymenil za údajnú lásku svojho života, teda Monicu. Ani Kaden sa na mňa už viac nepozrel od chvíle, keď sa na prahu jeho bytu zjavila Allie. Odvtedy uplynul už rok.

Prečo odo mňa všetkých niečo odháňalo rovno do vážneho vzťahu?

No a čo! Ja som sa predsa do ničoho vážneho nehrnula.

Odvrátila som pohľad od cukrujúcich sa párikov a zaparkovala ho na parkete. Tancovalo tam červenovlasé kľbko, pravý dôvod mojej prítomnosti v tejto búde. Dawn nedávno podpísala s vydavateľstvom zmluvu na jednu zo svojich kníh, preto nás pozvala na oslavu. A keďže nebola

iba mojou spolubývajúcou, ale aj jedinou ozajstnou kamarátkou, prišla som.

Nedávala som to síce až tak najavo, no na našom kamarátstve mi záležalo.

Napravo odo mňa čosi zamľaskalo. Fuj. Dawn som síce mala rada, no sledovať hokej mandlí Kadena a Allie bolo na mňa jednoducho priveľa. Vedela som, že bez drinku tento večer neprežijem.

„Idem k baru. Chceš niečo?“ spýtala som sa chalana, ktorý sedel vedľa mňa. Jeho meno som zabudla, hoci nás Dawn zoznámila už asi stokrát. Bolo to niečo na I. Ian, Idris, Illias... S menami som mala odjakživa problém. Preto som ľuďom hneď pri prvom stretnutí zvyčajne vymýšľala prezývky. Môj sused sa volal Biffloš.

Absolútne sem nepasoval. Po prvé, na džínsovej košeli mal motýlika. Fakt. Motýlika! Bieleho s modrými bodkami. Znovu som naň vyvalovala oči dlhšie, než by sa patrilo. Až potom som pohľadom preletela po zvyšku. Kučery, svetlohnedé alebo tmavé blond, nedalo sa to rozoznať, si chalan nagéloval alebo nalakoval, aby mu nepadali do čela. Ulízaný výraz korunoval polkruhovým okuliarovým rámom z hnedého plastu.

Na Hillhouse bol priveľmi vyobliekaný, takže som mala sto chutí narušiť mu tú usporiadanú parádu.

Opätoval mi kritický pohľad. Jeho oči mali neidentifikovateľnú farbu, niečo medzi hnedou a zelenou. Lemovali ich husté mihalnice.

„Takže?“ pripomenula som mu.

„Čo?“ spýtal sa a trochu sa zapýril.

Aké chutné.

„Či chceš niečo piť,“ zopakovala som pomaly.

Prehltol naprázdno. Akoby sa ma bál. Ak mám byť úprimná, ani som sa mu nečudovala. Všetko na mne bolo ako výstražná tabuľa – od veľkorysých čiernych oč-

ných liniek cez tričko s vystrihnutými obrysami lebky až po čižmy, s ktorými by sa dalo kopať aj do ťažkých kovových dvier. Nemohla som mu zazlievať, že bol opatrný a držal si zdravý odstup.

Keďže sme však boli jediní, ktorí nestrkali jeden druhému jazyk do úst, neostávalo nám nič iné, iba sa baviť spolu. Aspoň dnes večer.

„Vďaka. Ešte mám,“ odvetil s miernym oneskorením a nadvihol pohár s červenými minidáždnikmi.

„Si si istý, že je to tvoj pohár?“

V šoku sa pozrel do ruky a stuhol. Líca mu zruheneli ešte viac, až takmer splývali s dáždnikmi. „Doriti.“

Vstala som a kývla hlavou na bar. „Ideš so mnou alebo chceš radšej zízat' na ostatných? V zásade nemám problém s voyeurmi, no dnes takéto vzrušenie nepotrebujem.“

„Veľmi vtipné, Sawyer,“ ozvala sa Monica, no pod mojim smrtiacim pohľadom vzápätí zmeravela.

Fungoval mi ako stisnutím gombíka a jeho výhody si užívali najmä tí, ktorí ma s obľubou ohovárali za chrbtom. Alebo tí, ktorí mi ukradli niektorého z mála zaujímavých chalanov.

Zúfalo som potrebovala drink. Alebo tri. Bifloš sa našťastie postavil. Chytila som ho za ruku a Monicu aj ostatných som odignorovala. Prsty mal ľadové, no nemienila som riskovať, že sa mi cestou cez parket niekde stratí, lebo sa bojí použiť lakte.

Pri bare som sa oprela o pult a usmiala sa na Chasa. Bol barmanom v Hillhouse a naše posledné stretnutie sa skončilo bez oblečenia uňho doma.

„Dlho sme sa nevideli, drahá,“ pozdravil a pridal ťažkopádny úsmev. „Čo to bude?“

Oprel sa mi dľaňami vedľa ramien a naklonil sa ku mne. Bol to presne môj typ – temná aura, tetovania, tmavé strapaté vlasy a hranatá tvár lemovaná strniskom. Dobré som

si pamätala, ako ma štekli na vnútornej strane stehien. Škoda, že si medzitým našiel priateľku.

„Dám si bourbon. A pre môjho kamaráta...“ Pozrela som sa na Bifloša.

„Pivo,“ vyhrkol. Očnému kontaktu so mnou aj s Chasom sa usilovne vyhýbal. Červené flaky sa mu rozťahli už aj na krk.

„Pivo,“ zopakovala som.

Chase nás chvíľu zamračene skúmal. Vyzeral, že chce niečo povedať, no nakoniec iba prikývol.

Po chvíľke nám nápoje postavil na pult.

„Na účet podniku.“

„Super. Dík.“

Vzala som si pohár a prižmúrila oči na Bifloša. „S mami mi to bohvieako nejde. Ako sa to voláš?“

Prvý raz som na jeho tvári zbadala náznak úsmevu. „Grant. Isaac Grant.“

Tento človek sa celkom vážne predstavoval priezviskom ako na prijímacom pohovore. Alebo akoby bol James Bond.

„Dixonová. Sawyer Dixonová,“ napodobnila som ho a zdvihla pohár. „Na pekný večer, Grant, Isaac Grant.“

Môj nový kamoš pokrútil hlavou a štrngol si so mnou.

„Takže Grant, Isaac Grant, čo tu robíš?“ Oprela som sa chrbtom o bar, aby som mala výhľad na tanečnú plochu. Našu bandu odtiaľ takmer nebolo vidieť, iba občas sa pod svetlami zaleskli Dawnine vlasy.

„Asi to isté čo ty.“

Odpila som si. „Ste s Dawn dobrí kamoši?“

Mykol plec, akoby si nebol istý, ako má odpovedať.

„S nezáväznou konverzáciou sa asi nekamošíš, však?“ nadhodila som.

Ďalší náznak úsmevu. Škoda. Vyzeral by celkom dobre, keby nemal v zadku zapichnutú palicu.

„A ty si veľmi priama,“ vyslovil tak ticho, že ho takmer prehlušili duniace basy.

„Prekliatie alebo požehnanie. Závisí od uhla pohľadu, Grant, Isaac Grant.“

Zakňučal. „Budeš ma takto volať už stále?“

Otočila som sa k nemu a oprela sa bokom o bar. „A čo čakáš, keď sa ľuďom takto predstavíš? Vlastne si ma sklamal, že si neuviedol aj druhé krstné meno.“

Oči sa mu pobavene zaleskli. V pološere bolo ešte ťažšie rozoznať ich farbu. Naklonila som sa bližšie. Voňal presne tak, ako vyzeral – uhladený, čisto a dôkladne.

Určite používal dáku drahú vodu po holení.

Prekvapovalo ma, že sa mi páči.

„Prezradíš mi ho?“ šepľala som.

Rozšírili sa mu zreničky. Zistila som, že je zábavné vyvádzať ho z konceptu.

„Iba ak mi sľúbiš, že sa nebudeš smiať,“ odvetil.

Zdvihla som prekrížené prsty. „Sľubujem.“

Isaac sa zhlboka nadýchol. „Theodore.“

Uznanlivo som prikývla. „Isaac Theodore Grant. Pekné. Znie to vznešene.“

Skepticky zdvihol obočie. „Myslíš?“

Prikývla som a znovu si odpila.

„Dedko sa poteší, keď mu to poviem,“ zasmial sa Isaac. „Pomenovali ma po ňom.“

Bolo milé sledovať, ako sa Isaac pomaly uvoľňuje. Prvý raz sme sa stretli, keď sa Dawn zosypala po ich spoločnom referáte. Užila totiž tabletky na upokojenie, ktoré som jej predtým dala. Isaac vtedy tiež nemal ďaleko od kolapsu.

„Máš aj ty druhé meno?“ spýtal sa po chvíli.

Šklblo mnou. Podvedome som zovrela medailón pod golierom. Chvíľu mi trvalo, kým som bola schopná pokračovať v bezvýznamnej konverzácii.

„Isaac Theodore!“ pokračovala som síce neskôr, no so širokým úsmevom. „Naozaj sa dievčata opýtaš také niečo už pri prvom stretnutí? No prepáč...“

Isaac prižmúril oči na moju dlaň na hrudníku.

„Mimochodom, neuniesla som ťa len tak. Mala som na to dôvod,“ dodala som rýchlo, aby som zmenila tému.

„A to aký?“ zareagoval.

Kto sa vyjadruje takto vyberane s fľašou piva v ruke, preboha!

„Sme na oslave jediní, ktorí nemajú mozog zahmlený láskou. To znamená, že musíme ostať silní a držať spolu, Isaac Theodore. Nech sa stane čokoľvek.“

Pri úsmeve sa mu vytvorili okolo očí malé vrásky. „V poriadku.“

Znovu som nadvihla pohár a štrngli sme si. Možno večer nakoniec nedopadne až tak zle, ako som čakala.

Po hodine a pol a ďalších troch drinkoch sme s Isaacom v oblasti nezáväznej komunikácie ďaleko nepokročili, no zistili sme, že máme jednu vec spoločnú. Obaja sme radi pozorovali ľudí, najmä keď na parkete predvádzali čudesné rituály párenia.

„Ja by som sa takto nikdy nevedel hýbať,“ zamrmlal Isaac a naklonil hlavu. Nasledovala som jeho pohľad k chalanovi, ktorý výrazne kýval bokmi.

„Naučím ťa to, ak chceš.“

Isaac sa na mňa skepticky pozrel. „Nepovedala si predtým, že netancuješ?“

„Netancujem na takú hroznú hudbu, no hýbať sa viem. Pri nejakej príležitosti ti to raz ukážem medzi štyrmi očami.“

Isaacovi znovu očerveneli líca. Mojou zásluhou, samozrejme. Podarilo sa mi to už päťkrát a do konca večera som to plánovala dotiahnuť na číslo desať.

„Zdá sa mi, že všetci títo ľudia...“ kývol hlavou na parket, „netancujú pre zábavu, ale iba preto, aby...“ Stisol pery.

„Aby niekoho zbalili?“ dokončila som namiesto neho. „Presne tak. Hillhouse je ako zoznamka pre nadržaných študentov. Kto si tu nikoho nenájde, môže sa na to rovno vykašľať.“

Isaac si práve priložil fľašu k ústam a zabehlo mu. Až tak, že mu pivo vyprskalo von cez nos. Rýchlo som mu podala zopár servítok.

Vyzeral tak smiešne, že som sa neudržala. Na môj smiech sa otočilo niekoľko dievčat pri bare a vyvalili na mňa oči. Opätovala som im ostrý pohľad. Sklonili hlavy a čosi si pošuškali. Vzápätí sa nahlas zachichotali.

Prevrátila som oči a venovala sa znovu Isaacovi. Ten sklúčene civel na svoju pivovú fľašu.

„Čo je?“ spýtala som sa.

„Nič,“ mávol rukou.

„To pre tamiť? Nič si z toho nerob. Som na to zvyknutá.“ To posledné, po čom som túžila, bol súcit. Obzvlášť od niekoho ako Isaac.

Prekvapene hľadel striedavo na mňa a na chichotajúce sa dievčatá. Odrazu sa mu tvár rozžiarila pochopením.

„Nemyslia teba, Sawyer.“

„Čože?“ začudovala som sa.

Isaac dopil pivo a položil fľašu na pult. Nespúšťal z nej zrak.

„Chodíme spolu na seminár. Zvyčajne nie sú také milé.“

„Čo znamená *nie také milé*?“ zaujímalo ma. Nepáčilo sa mi, ako odrazu pôsobil. Akoby sa hanbil.

„Je to hlúpe,“ zašomral vyhýbavo. „Zabudni na to.“

„Povedz mi, čo znamená *nie také milé*, Isaac Theodore,“ zavelila som. Tentoraz dôraznejšie.

„Dobre, dobre.“ Rezignovane zdvihol ruky a vrhol posledný letmý pohľad na dievčatá. „O nič nejde. Od začiatku semestra ma prenasledujú.“

„Ako to myslíš?“

Znovu očervenel ako paprika, no tentoraz som sa z toho netešila.

„No... vysmievajú sa z toho, ako sa obliekam... a z iných vecí.“

„Z iných vecí,“ zopakovala som pomaly.

Isaac sa rozpačito pošúchal po krku. „Utahujú si zo mňa, že som vraj ešte panic.“

„A si?“

Vážne sa mi pozrel do očí a pokrútil hlavou.

Aha.

„Tak im to povedz.“

„To je zbytočné. Veria, čomu chcú veriť. Minulý týždeň som začul, ako sa stavili, ktorá...“

„Ktorá...?“

Odkašlal si. „Ktorá sa ako prvá...“

„Ktorá sa ako prvá s tebou vyspí?“ dokončila som podráždene.

Stroho prikývol.

„Odkiaľ to vieš?“

„Sedia rovno za mnou. Nedá sa občas niečo nepočuť.“

Vzbĺkla vo mne zlosť a chvíľu mi trvalo, kým som zo seba znovu niečo dostala. „Nič nechutnejšie som v živote nepočula. A to som počula už dosť. Veď aj keby to bola pravda, nikoho do toho nič nie je. Prečo robia také kravinu?“

Isaac pootvoril ústa a hľadel na mňa, akoby si ma prvý raz poriadne všimol.

„Povedal si im, že sú úbohé, odporné a majú s tým prestať?“ pokračovala som.

Potriasol hlavou. „Je mi jedno, čo si myslia.“

„Podľa mňa to nie je v poriadku,“ namietla som a prebodla tie baby smrtiacim pohľadom. Bohužiaľ to nemalo želaný efekt. Práve naopak. Rozchichotali sa ešte hlasnejšie.

Vypla som hrud' a spravila krok, no Isaac ma zdrapil za lakeť a stiahol naspäť k pultu. Bol odo mňa o poriadny kus vyšší, takže som musela zakloniť hlavu, aby som mu videla do tváre.

„To naozaj nie je nutné. Neprekáža mi to.“ Chlácholivo sa usmial a moja zlosť napodiv trochu zoslabla.

„Aj tak je to na hovno.“

Isaac naklonil hlavu a udivene ma pozoroval. „Prečo?“

Nakukla som ponad jeho plece na dievčatá. Ešte stále sa rehotali.

Do čerta s nimi.

Pomaly som sa otočila naspäť k Isaacovi a oprela dlane o jeho hrudník.

Cítila som, ako zalapal po dychu.

„Pretože si podľa mňa fajn chalan, Grant, Isaac Theodore Grant.“

Potom som sa postavila na špičky a pobozkala ho.

2. kapitola

Pri dotyku našich pier Isaac tlmene zastonal. Jeho vzdych som zachytila perami. Rozhodne som sa k nemu pritisla, až zaparkoval chrbtom o bar. Dľaňou som mu prešla po chrbte, zaborila mu prsty do vlasov a pritiahla si ho k sebe bližšie.

No tak, Isaac. Hraj so mnou.

Oblizla som mu spodnú peru. Prekvapene zafučal. Rukami skĺzol na moje boky a konečne... konečne mi opätovnal bozk. Jazyky sa nám na chvíľu stretli. Takmer opatrne.

Odtisla som sa od neho a trochu cúvla.

Táto farba jeho líc sa mi páčila oveľa viac ako tá, keď sa pred chvíľou hanbil.

Oči mal napoly privreté, pohľad temný. Odrazu si ma pritiahol a prisal sa mi na pery.

Fíha!

Jednou rukou sa ma dotkol zozadu na krku, prsty druhej rozťahol na mojom chrbte. Prehľbil bozk a hladno mi prenikal jazykom do úst. Sálala z neho neuveriteľná energia a chvíľu som doslova nedýchala. Podlomili sa mi kolená.

Podlomili sa mi kolená, došľaka!

To sa mi ešte nikdy nestalo.

Pevne som sa zadrápila do jeho košele a nalepila sa naňho ešte tesnejšie. Neostal medzi nami ani milimeter.

Vsala som do seba jeho jazyk, a jemne sa rozvibroval hrudník. Do brucha mi vystrelila horúčava a pokračovala nižšie, len čo Isaac vtiahol moju spodnú peru medzi zuby. Jemne zahryzol.

Ježišikriste. Kto by povedal, že sa ten človek vie takto bozkávať?

Tentoraz sa odtiahol on. Oprel sa mi o čelo a ťažko dýchal.

S dychom som na tom bola rovnako.

„Kde si sa naučil takto bozkávať, Isaac Theodore?“ zamrmmlala som. Dlane som mala ešte stále na jeho hrudi.

Otvoril ústa pripravený na odpoveď.

„Čo to tu stvárate, preboha?“ ozvalo sa odrazu za mojím chrbtom. Zvrtla som sa.

Dawn stála ani nie meter od nás a zarazene na nás vyvalovala oči.

V prvom momente som netušila, ako reagovať. Čo sme vlastne stvárali? Vzápätí som vyhrkla prvé, čo mi napadlo. „Pomáhala som Isaacovi pri vylepšovaní jeho povesti.“

Cítila som, ako za mnou stuhol.

Dawn si odfúkla z čela gaštanovočervenú ofinu a skepticky si nás premerala. „Vrátite sa k nášmu stolu?“

Prikývla som a dala sa chytiť pod pazuchu. Po niekoľkých metroch som sa obrátila k Isaacovi. Pohľad mal zabodnutý do zeme.

A dievčatá na opačnom konci baru sa už nesmiali.

Pondelkové ráno sa začalo rovnako ako každý týždeň. Pred prvou hodinou som si kúpila obrovské smoothie a vykročila s ním cez školský areál. Woodhill bol nádherný. Hoci som tu študovala a žila už dva roky, na tehlové domy s vysokými bránovými oblúkmi a sochami vplyvných osobností som pozerala rovnako ako v prvý deň. Stále tu bolo čo objavovať.

Nikdy predtým som si napríklad nevšimla múr z pálených tehál hneď vedľa fakulty astronómie. Položila som smoothie na lavičku, vytiahla z tašky svoju zrkadlovku a čupla si. Cez objektív som zamerala vzor na tehlách. Zrejme zvlhli od dažďa a vďaka rôznemu sfarbeniu to vyzeralo, akoby sa k slnku naťahovala tvár.

Svetlo, ktoré padalo na múr, bolo dokonalé. Pomaly som o krok cúvla a nastavila citlivosť aj ohnisko.

Stisla som spúšť. Pri tichom štuknutí ma vždy od vzrušenia pošteklilo v žalúdku a nabehla mi husia koža. Fotografovanie bolo pre mňa všetkým. Nič neznamenalo viac, pri ničom som nebola šťastnejšia než vtedy, keď som robila dokonalé fotky.

Po chvíli som fotoaparát znovu zbalila, vzala smoothie a pokračovala do školy. *Vizualizácia spoločnosti a jej ideológií* bol jeden z povinných seminárov. Páčil sa mi a nenudil ma na smrť nekonečnou teóriou.

Pomocou fotografie sme mali odzrkadliť určité aspekty spoločnosti a zaujať k nim stanovisko. V tomto semestri nám dali za úlohu príspevok ku kritickému chápaniu spoločenskej skutočnosti. K záverečnej práci sme, bohužiaľ, mali pripojiť aj teoretickú analýzu. Oveľa radšej by som si to odpustila, no pre tento predmet som bola ochotná podstúpiť to.

„Dobré ráno,“ pozdravila som na prahu miestnosti. Z niekoľkých strán to zamrmlalo.

Vykročila som k svojmu zvyčajnému miestu v prvom rade. Sadla som si a vytiahla z tašky laptop. Kedysi som naň minula takmer všetky úspory a okrem fotoaparátu, ktorý Dawn láskyplne pokrstila menom Frank, bol mojím najdrahším majetkom.

Nemíňala som veľa peňazí. Stravovala som sa takmer stále v školskej jedálni, takže jedlo ma veľa nestálo, kupovala som si zväčša obnosené šaty a upravovala ich podľa

vlastného vkusu. Tričko so skupinou Van Halen, ktoré som mala dnes na sebe, ma vyšlo na tri doláre v second-hande v Portlande. Bolo mi veľké, no na pravej strane som si ho uviazala, aby bolo vidno, že mám na sebe džínsové šortky.

„Ste v plnom počte? V tom prípade začneme,“ oznámila docentka Robyn Howardová a mrmlanie v miestnosti pomaly utíchlo. Zapla projektor, otvorila prezentáciu a začala sa oháňať pojmami ako miestna špecifickosť miesta, výraznosť a modifikácia. Robyn som si veľmi obľúbila. V neposlednom rade aj preto, lebo bola mladá, farbila si vlasy namodro a na rozdiel od mnohých iných vyučujúcich sa na mňa nikdy nepozerala ako na niekoho, kto v škole nemá čo robiť. Jej prednášky som však napriek tomu počúvala iba na jedno ucho. Nenávidím teóriu.

Radšej som si teda otvorila Photoshop a v ňom svoj najnovší projekt – sériu fotiek s názvom *Ráno po tom*. Posledných päť mesiacov som po každom nočnom dobrodružstve ráno robila fotky. Samozrejme, nie mužov, s ktorými som sa vyspala. To by bolo nechutné. Nebol to môj štýl. Fotila som oblečenie porozhadzované po zemi a usilovala sa ho nejako špeciálne uložiť. Zachytávala som ranné slnečné lúče presvitajúce cez závesy, celú večnosť som vysedávala na zemi a čakala na správnu chvíľu. Zábery boli štýlové, elegantné a sexi. Každý v nich mohol vidieť, čo chcel. To som na umení milovala najviac. Nepozná správne a nesprávne, čierne alebo biele. Všetko je v poriadku a oprávnené.

Klikla som na najnovší súbor a zadávala sa na fotku. Ešte som ju nestihla spracovať, no už teraz mi bolo jasné, že bude skvelá. Celú scénu zalievalo červené svetlo a v centre záberu neboli kusy oblečenia, ale hodinky. To sa mi na ňom páčilo najviac. Priblížila som ho, aby som rozoznala

čísla na ciferníku, keď sa vtom za mnou ktosi nadýchol pomedzi zuby.

Otočila som sa. Blondína, tuším sa volala Ashley, na mňa vyvalovala obrovské oči.

„Čo je?“ precedila som pomedzi zuby.

Stisla pery a bez slova sklopila zrak na svoj počítač.

Zamračene som sa obrátila naspäť.

Po zvyšok seminára som upravovala fotku. Keď Robyn skončila s teóriou, vybrala sa pomedzi naše stoly a komentovala stav našich prác. Pri mne sa naklonila a preskúmala najprv fotku s hodinkami, potom zvyšné zábery, ktoré som podľa jej rád z posledného seminára na niektorých miestach ešte trochu doladila.

„Veľmi pekné, Sawyer,“ zhodnotila. „Páči sa mi, ako si sa na tejto fotke pohrala so svetlom.“

„Nielen so svetlom...“ podotkla ironicky blondína za mnou. Netuším, aký mala problém, no odolala som nutkaniu odseknúť na to niečo, kým bola nablízku docentka. Tá blondínu vďakabohu taktne ignorovala.

„Máš už nápad na záverečný projekt?“ spýtala sa ma Robyn.

„Ešte nie,“ odvetila som. „Toto je pekné, no nezdá sa mi to dostatočne dobré. Portréty ma tiež bavili, ale keď sme ich robili minulý semester, aj pri tom mi niečo chýbalo. Mám niekoľko fotiek školského areálu, lenže ani tie mi nepripadajú...“ hľadala som vhodný výraz, „dostatočne dôležité.“

Robyn sa srdečne usmiala. „Si absolútna perfekcionistka.“

„Len pri fotografovaní.“

„Neuvažuj pridlho. Máš obrovský talent, no nezabúdaj, že ťa čaká záverečná práca. Musí byť rozsiahlejšia než doterajšie práce, ktoré si u mňa robila.“

„Dobre. Budem mať oči na stopkách.“